

A 3.2

Studiu impact BP management educational/ antreprenorial în dezvoltare parteneriat școală- familie- comunitate, pentru asigurare calitate educație incluzivă în școli defavorizate

Sesiunea de informare, conștientizare, sensibilizare și motivare pentru atragerea și menținerea resurselor umane calificate în școli defavorizate din județul Ialomița, în cadrul Proiectului POCU/73/6/6/106757 – EduForm – EDUcație inclusivă de calitate prin FORMare profesională continuă s-a derulat face to face, mai 2019- februarie 2020 și on line, în perioada martie-iulie 2020, pe platforma <https://ush.blackboard.com/>

În cadrul evenimentului, "Identificare/dezvoltare/ schimb de bune practici pentru asigurarea calității în educație, dezvoltare profesională și pentru facilitarea dialogului școală – familie – comunitate" s-au purtat discuții cu cadrele didactice din unitățile de învățământ incluse în proiect: Școala Gimnazială Salcioara, Școala Gimnazială "Ionel Perlea" Ograda, Școala Gimnazială Movilița, Școala Gimnazială "George Vâlsan" Amara, Liceul Tehnologic "Anghel Saligny" Fetești, Școala Gimnazială Dridu, Școala Gimnazială Perieți, Școala Gimnazială "Arhimandrit Teofil" Balaciu, Școala Profesională Reviga, Școala Gimnazială "Ștefan Copoiu" Andrașești, Școala Gimnazială "Pr.Ion Man" Ion Roată, pe teme diversificate. Participanții au manifestat un real interes față de temele propuse și au exemplificat aspecte din activitatea acestora.

Parteneriatul școală- familie reprezintă relația cea mai profitabilă pentru toți cei implicați în acest demers, argumentat de reprezentanții școlilor implicate, în cadrul evenimentului de la sediul Inspectoratului Școlar Județean Ialomița. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă în interesul copilului. Implicarea în activitățile extrașcolare determină un plus de valoare actului educațional și scopul școlii este de a asigura tuturor elevilor șansa de a învăța în funcție de capacitațile, necesitățile propii, ritmul de lucru impus de caracteristicile personale ale acestora.

S-a concluzionat că, stilul managerial influențează parteneriatul școală-comunitate, fiind o diferență între leadership, ce reprezintă capacitatea de a determina oamenii să acționeze și management ce asigură atingerea obiectivelor organizației, prin planificare, organizare și orientarea muncii către finalitate. Cadrul didactic trebuie să dovedească o bună pregătire științifică bazată pe cunoștințe, abilități, atitudini valoroase, dar trebuie să câștige respectul, aprecierea elevilor precum și a părinților sau colegilor.

Un rol important în creșterea calității actului educațional îl au și colaborarea cu autoritățile locale, mediul de afaceri și ONG-urile, susținerea elevilor din familiile defavorizate prin parteneriatul cu actorii din comunitate. Organizarea unor evenimente publice ajută la promovarea reușitelor școlare și extrașcolare ale tuturor elevilor.

MINISTERUL
EDUCĂRII
NAȚIONALE

INSPECTORATUL ȘCOLAR
AL JUDEȚULUI IALOMIȚA

INSPECTORATUL ȘCOLAR
AL JUDEȚULUI CARAŞ-SEVERIN

Prin comunicarea eficientă cu familia elevii sunt în permanență monitorizați, astfel rezolvându-se din timp diverse probleme, cum ar fi: îndreptarea situației școlare, medierea conflictelor, scăderea riscului de apariție a abandonului școlar. Legătura cu familia trebuie să avem tactul pedagogic de a descoperi împreună sămburele bun din fiecare copil și pe el să începem să ne brodăm munca viitoare. O resursă importantă pentru optimizarea procesului instructiv este un mediu de educațional sănătos ce protejează și menține sănătatea și calitatea vieții dascălilor precum și a elevilor, a fost identificat în cadrul evenimentului de la Școala Gimnazială Săveni. Comportamentele diferite ale elevilor demonstreaza ca fiecare copil este unic și ca fiecare trebuie tratat diferit. În mediul rural comunitatea se implica mai mult, există parteneriate incheiate între școli și Polizia Locală. Părinții și membrii comunității pot fi implicați în viața școlii pe căi informale și formale. Cercetările efectuate la nivel internațional au demonstrat că oamenii pot fi determinați să se implice în viața școlii pe căi formale este să-i implice mai întâi pe căi informale, de tipul : activități extrașcolare, serbări, voluntariat la organizarea unor evenimente, etc.

Parteneriatul familie-școală în reușita educației incluzive presupune ca în fiecare unitate de învățământ să se practice o educație incluzivă, în care se recunoaște tuturor copiilor dreptul la educație dar și participarea activă a părinților la toate activitățile școlii și implicarea în promovarea ofertei educaționale. Părinții pot susține profesorii în alegerea unor strategii ce privesc evoluția și formarea copiilor acestora în special dacă aceștia au cerințe educaționale speciale.

În majoritatea unităților de învățământ din mediul rural, sunt situații alarmante, pentru că familia, din cauze obiective sau subiective, nu se mai implică în activitățile propuse de școală și unii elevi sunt în situația de a absenta sau chiar abandona. Un mediu de muncă sănătos, mai puțin stresant și solicitant, asigură protejarea sănătății emoționale a elevilor și reducerea problemelor de disciplină.

În mare parte, cadrelor didactice susțin că parteneriatul școală-familie are ca scop și susținerea cadrului didactic în munca la clasă și cred că parteneriatul dezvoltă și abilități educaționale ale părinților. Pentru un curriculum diferențiat, este nevoie ca formularea obiectivelor, a strategiilor didactice, stabilirea conținuturilor învățării dar și instrumentele de evaluare, să fie selectate în raport cu particularitățile psihologice, fizice, pedagogice și socio – cultural și tipul de deficiență în care sunt încadrați elevii. Proiectarea și realizarea unui demers de instruire diferențiat pentru elevii cu CES implică nu numai identificarea unui stil de predare eficient dar și adaptarea permanentă a strategiilor didactice.

Au fost discutate și modalitățile de a rezolva eficient problemele de comportament ale copiilor, poate cuprinde următoarele elemente: un mediu de învățare caracterizat prin relații pozitive, de încredere, între profesor și elevi, și între elevi; metode de dezvoltare și încurajare sistematică a comportamentelor dezirabile (abordare proactivă a disciplinării) și metode de diminuare sau eliminare a comportamentelor indezirabile sau ineficiente (abordare reactivă a disciplinării). Relațiile de încredere dintre profesor și elevi, crează un mediu pozitiv de învățare și oferă un contextul favorabil pentru ca metodele de management al comportamentelor elevilor să funcționeze.

O altă direcție a discuțiilor s-a axat pe managementul activității didactice ce este proiectat de profesor, în funcție de obiectivele, misiunea și viziunea școlii, de disciplina pe care o va predă elevului, de tehnici și metode specifice proceselor didactice și educative, dar și de resursele umane și

administrative pe care le utilizează în procesul de conducere. Profesorul are și calitatea de conducător, care îl obligă să creeze condițiile unui spațiu ergonomic optim, să imprime un stil de muncă plăcut, să mențină o disciplină liber consimțită sau să introducă o notă de optimism.

Formele interactive de invatare, activitatile diversificate sunt necesare pentru a stimula comunicarea, colaboarea între elevi dar și cu profesorii. Din punct de vedere organizatoric are menirea de a dovedi înșurările de manager al activității didactice și educative și de specialist în predarea disciplinei prin care acționează asupra formării elevilor. Funcția de îndrumare reliefă că profesorul este și în creator de modele, de proiecte educaționale, metode sau procedee.

Cadrele didactice dar și părinții au evidențiat că, activitatea didactică nu mai presupune un simplu proces de înmagazinare de cunoștințe, ci o activitate ce implică efort cognitiv, volativ și emoțional. Strategiile didactice interactive de predare-învățare-evaluare au ca scop organizarea pedagogică a unei învățări temeinice, ușoare și plăcute, iar între participanți se desfășoară relații de comunicare eficientă și constructivă. Diversificarea acestor strategii au în vedere redimensionarea relației pe verticală, dintre profesor și elevi, punând accent pe dialog, procese de negociere, favorizând învățarea autonomă. Activitatea didactică se pliază după preferințele, nevoile și rezistențele elevilor, fiind un proces dinamic, de stimulare a creativității accentuând construcția progresivă a cunoștințelor și abilităților, prin intermediul activității dar și a interacțiunilor sociale dintre resursele umane implicate. Procesul de învățare activă favorizează transformarea informației într-o nouă, personalizată, aplicând-o în situații noi de învățare.

De asemenea, s-a argumentat că, învățarea centrată pe elev îl responsabilizează pentru propriul proces de învățare. Elevii au o influență mai mare asupra tuturor aspectelor legate de ce anume urmează să învețe și de modul în care o vor face. Elevii își dovedesc responsabilitatea mai mare devenind persoane active, ei nu se mai bazează pe profesorul care să le deschidă mintea și să le-o umple cu cunoștințe în timp ce stau pasivi în sala de clasă. Ei folosesc posibilitățile de învățare care li se oferă, caută alte modalități de învățare, iar dacă aceasta nu dă rezultate, cer ajutorul și îndrumarea profesorilor.

Managerul clasei trebuie să determine capacitatea de muncă a elevilor, mai concret capacitatea de învățare și trăsăturile de personalitate, prin instrumente psihodiagnostice sau prin intermediul indicatorilor psiho-fizice a elevilor. Cunoscând aceste caracteristici, cadrul didactic poate să distribuie echilibrat sarcinile de învățare, pe obiective și tipuri de activități, pentru a eficientiza activitatea grupului de elevi.

Elevii trebuie să-și dezvolte abilitățile de a interacționa unii cu alții, pentru că aceasta este situația pe care majoritatea o vor întâlni la locul de muncă, de a se baza pe ei însiși și capacitatea de a munci din proprie inițiativă. Chiar dacă cadrele didactice se simt conformabil când abordarea este bine ordonată, în care fiecare știe ce anume vor învăța elevii la un anumit moment. Sunt încrezători că materia va fi acoperită în întregime, însă aceasta înseamnă a ne întoarce la situația în care accentul cădea mai degrabă pe predare decât pe învățare.

În urma discuțiilor din cadrul evenimentelor, s-a constatat că, toate cadrele didactice dar și părinții, rezonează cu faptul că, performanțele unui elev exprimă nivelul la care o competență a fost dobândită de către acesta. Deci, performanța este expresia competenței, forma și nivelul ei de manifestare în plan personal, evaluarea centrată pe calitate.

Cadrele didactice sunt de acord că evaluarea are rol în îmbunătățirea calității învățării, fiind un proces continuu, care stimulează învățarea, formarea și dezvoltarea competențelor. Se remarcă că, elevul încă nu este considerat un partener al profesorului în evaluare, prin: autoevaluare, interevaluare, etc., nici un respondent nu a luat în considerare acest fapt. Trebuie avut în vedere că, evaluarea devine parte a procesului de învățare, accentul se pune pe progres, ce se poate realiza și prin intermediul instrumentelor de evaluare, stabilite în funcție de vîrstă și de particularitățile psihopedagogice ale beneficiarilor primari ai educației și de specificul fiecărei discipline. Instrumentele de evaluare școlară au funcții multiple: în anumite contexte îl ajută pe cadrul didactic să culeagă, să analizeze și să interpreteze informații despre felul în care au învățat și ce au învățat elevii și în alte contexte îi oferă posibilitatea de a observa procesualitatea învățării, de a interpreta și de a comunica judecările formulate. Datorită acestor funcții multiple, instrumentele de evaluare permit luarea unor decizii, în concordanță cu semnificația pe care o are fiecare demers evaluativ: de structurare a unor programe de studiu de un anumit tip, de diferențiere a instruirii, de reglare și ameliorare, de certificare etc. Informațiile se colecteză cu ajutorul unor instrumente care „produc” dovezi semnificative despre aspectele sau rezultatele supuse evaluării. Cu cât instrumentele de măsurare (probe orale, scrise, practice, extemporale, lucrări de sinteză, teste etc.) sunt mai elaborate, cu atât informațiile sunt mai concluzente. Instrumente tradiționale de evaluare, de tipul evaluarea orală, evaluarea scrisă, testul docimologic, verifică în special, rezultatul final al învățării, asimilarea unor cunoștințe și dobândirea unor competențe fixe. Astfel acest tip de evaluare este restrictivă și coercitivă, elevul trebuie să se încadreze în competențele specifice ale disciplinei. Feedbackul este relativ slab și are loc după încheierea evaluării în faza de notare.

Competența școlară, se materializează în performanța elevului, majoritatea cadrelor didactice cunosc importanța acestui fapt. În realizarea itemilor, profesorul se raportează la cunoștințe, dar și la deprinderi/abilități și nu în ultimul rând la atitudini sau valori, într-un cuvânt competență. Din păcate mai sunt cadre didactice ce utilizează doar conținuturile în realizarea testelor. Astfel, trebuie promovată ideea că, performanțele unui elev sunt exprimate în funcție de nivelul la care competențele au fost dobândite de către acesta.

Competența școlară poate fi considerată ca o disponibilitate acțională a elevului, bazată pe resurse bine precizate, dar și pe experiență prealabilă, suficientă și semnificativ organizată. Se materializează în performanțe ale elevului, predictibile în mare măsură pe baza prestațiilor anterioare. Fără crearea situațiilor concrete create pentru a pune în aplicare ceea ce a învățat, acel potențial rămâne doar în planul lui „a ști”, nu trece în planul lui „a face”. Rămâne, în plan teoretic, în planul lui „a ști”. Trebuie completat cu „a face” și „a deveni”.

În condițiile învățământului modern, competența se transformă în finalitate a procesului educațional și “obiect” al evaluării școlare. Competențele școlare disciplinare/ transversale dobândite de elev în cadrul unei instruiriri și evaluări “autentice” au luat locul obiectivelor operaționale/ comportamente (observabile și măsurabile). Cadrele didactice au concluzionat că un test trebuie să cuprindă itemi adaptati la cerințele competențelor specifice disciplinei. În proiectarea testului trebuie să se țină cont de: stabilirea competențelor ce urmează a fi adaptate, matricea de specificație, alegerea și construirea itemilor, baremele de corectare.

Finalitățile testelor se raportează la competențele de evaluare , ce sunt rezultate din programa școlară sau din competențele asumate pe parcursul actului didactic.

La Școala Gimnazială "Ştefan Copoiu" Andrășești a fost abordată în cadrul evenimentelor educația interculturală, o disciplină obligatorie pentru gimnaziu, proiectată pentru un buget de timp de 1 oră/săptămână, pe durata unui an școlar la clasa a VI-a, având ca scop abordarea de atitudini și de comportamente care vizează componenta etică a personalității elevilor și manifestarea acesteia în relațiile interumane. Valorile și atitudinile acestei discipline se raportează la : respect față de demnitatea și drepturile omului , respect și deschidere față de diversitatea culturală atitudine pozitivă față de persoane care aparțin unor culturi diferite toleranță, respect față de persoane și grupuri care susțin valori, opinii și credințe diferite, valorizarea pozitivă a diferențelor culturale empatie culturală solidaritate dar și disponibilitatea pentru dialogul intercultural, relaționare pozitivă cu ceilalți și cooperare.

Această temă discutată de cadrele didactice, părinți și reprezentanții comunității locale, a fost ancorată în realitatea școlară, datorită grupului de elevi eterogen, din punct de vedere etnic. Noua generație trebuie să fie formată din persoane capabile să aprecieze diferite culturi care conviețuiesc într-o societate interculturală, să respecte și să valorizeze pozitiv diferențele culturale, pregătirea tinerilor pentru deschidere spre dimensiunea interculturală a existenței lor, dezvoltarea capacitatei elevilor de a comunica, de a cooperara și de a interacționa cu persoane care aparțin diferitelor culturi, de a recunoaște diversitatea în diferitele ei forme, dezvoltarea deprinderilor de participare a tinerilor la îmbogățirea vieții comunitare, prin schimbul de elemente identitare, prin dialog și implicare socială, promovarea activă a valorilor sociale și individuale (respect, solidaritate, cooperare, echitate, toleranță, onestitate, onoare, responsabilitate, spirit civic etc.), pentru evitarea formării unor reprezentanți eronate a diferențelor dintre etnii, rase, culturi, genuri, confesiuni, categorii sociale, grupuri profesionale etc.

Finalitățile acestui tip de educație se referă la învățarea despre societatea multiculturală și interculturală precum și învățarea prin intermediul experimentării diferenței și a alterității, reflectată în valorile promovate, în atitudini și în comportamente.

În cadrul evenimentelor s-a concluzionat că, un suport pentru parteneriatul școală-comunitate îl reprezintă activitatea extrașcolară, componentă a educației nonformale, oferă cele mai eficiente metode de formare a caracterului copilului încă din clasele primare. Caracterului lor activ participativ, facilitând integrarea eficientă și rapidă a elevilor în colectivitate, determină rolul foarte important în cadrul procesului instructiv-educativ. Implicându-se în acest tip de activități, elevii devin conștienți de acțiune, trăind intens succesele sau insuccesele propriei lor activități. Ei devin apăsați să-și îndrume curiozitatea și asupra propriei persoane nu numai asupra lumii exterioare.Se formează astfel „imaginea de sine”, esențială în succesul școlar.

În săptămâna alocată Programului național "Școala altfel" au fost organizate activități educative extrașcolare, având caracteristici de tipul : transdisciplinaritate, experiențiale/de învățare prin experiență, sunt proiectate în parteneriat cu elevi, părinți, instituții, organizații nonguvernamentale și/sau operatori economici, sunt inovatoare pentru contextul în care sunt derulate, se bazează pe constatăriile unor cercetări și bune practici recente din domeniul educațional. Timp de o săptămână, elevii îmbina în mai mare masura utilul cu placutul, deoarece activitățile au

Proiect co-finanțat din Fondul Social European prin Programul Operațional Capital Uman 2014-2020
Axa priorității: Educație și competențe; Obiectiv specific 6: Îmbunătățirea competențelor personalului didactic din Învățământul pre-universitar în vederea promovării unor servicii educaționale de calitate orientate pe nevoile elevilor și a unei școli incluzive
Denumirea proiectului: Edu-form - EDUcație inclusivă de calitate prin FORMație profesională continuă (POCU/7/3/6/6/1166757)

un caracter reconfortant, tonifiant, care nu generează apariția oboselii aşa cum se întampla în multe activități specifice educației formale.

Un tip de activitate non-formală, foarte accesibilă și eficientă, o reprezintă voluntariatul, ce contribuie la dezvoltarea spiritului civic al elevilor, lucrul în echipă, toleranța, dorința de a lucra în parteneriat și de a învăța lucruri utile pentru viață. Activitățile de voluntariat dezvoltă abilitățile de comunicare și cooperare pe diferite nivele: elev – elev, elev – cadru didactic, cadru didactic – cadru didactic. De asemenea, voluntariatul consolidează percepția individuală asupra personalității proprii a elevului, asupra valorilor existente în societate, conferind sentimentul de apartenență la comunitate prin faptul că fiecare poate fi util și poate aduce bucurie semenilor. Este eficient dacă voluntariatul începe cu pași mici, de la lucruri mai simple, însă prin consecvență, insistență și caracter constant al activităților, spiritul acestui fenomen se extinde și capătă calitate.

Datorită condițiile actuale ale societății românești, cu părinți plecați în străinătate, rolul familiei în educarea propriilor copiilor a scăzut vertiginos, unității de învățământ îi revine rolul de a crea acel sentiment al apartenenței la grup prin crearea unor activități specifice, care să evidențieze atât rolul elevului, cât și pe cel al clasei. Putem în acest fel marșa pe ideea că fiecărui membru al unui grup de elevi îi revine sarcina de a fi responsabil pentru ceilalți.

Demersul educațional, ce vizează dezvoltarea personalității elevilor, implică participarea activă, conștientă și responsabilă a acestora în propria formare, condiționată de folosirea unor metode adecvate, care să permită individualizarea învățământului, astfel încât fiecare elev să-și dezvolte la maximum capacitatele și aptitudinile prin procesul învățării. Interdependența și co-existența formelor de educație asigură un context de formare a evoluției personalității copiilor, la nivel didactic și extradidactic.

Pe parcursul evenimentelor, toți participanții, au ajuns la un consens, definit de Albert Einstein „*Scoala trebuie să urmărească tot timpul ca Tânărul să părăsească băncile ei nu ca specialist, ci ca o personalitate armonioasă.*” .

Responsabil relație cu comunitatea

Prof.Coteș Manuela
Nicoleta Iulie , 2020

MINISTERUL
EDUCĂȚIEI
NAȚIONALE

INSPECTORATUL ȘCOLAR
AL JUDEȚULUI IALOMIȚA

INSPECTORATUL ȘCOLAR
AL JUDEȚULUI CARAŞ-SEVERIN